

mehel rahastot läes on, maja pidada. Kui mulle sedagi priukoha ja punga täie rublatüki annaks, tahassis ma nüisama häästi ebat veel mõnusamalt asja toimetada.” „Kes teab?” naeratas Tõnis. „Priukoh ja raha kustut üksi ei vodi sa fölik teha, kui peremehele tarifa aru pääs ei ole, asja nõnda forrale seada, fuda tarvis on. Kes lapsest saadik pöllutööd näinud ja teinud, selle meeles näitab aši wäga piisuke, aga siiski on töö ja töö wahel mõni hää sammu wahet. Üts mees, kes oma pöldu nii mõtlemata harib, kui oleks ta ise adrasahk, mis mul last läbileikab, ja jal midagi teisite ei taha teha, fuda omast wanematest oli õpinud: ei vodi meie päivil jal seda fasu soada, kui üks teine, kes targal mõtel aea, tiival faugemale püüab lennata. Iga uudis, mis katudes wanast parem näitab, tuleb kõmbeks võta. Süski on selges tõsi, et üks tühja käega pöllumees, kes pihusi suhu elab, jal seda fasu ei vodi leida, mis teine leiab, kellel raha kopikas abi annab. Sellepärast peaks igaüks, kes päris lohta endale jõuab osta, muret pidama, et mite viimist kopikat koha eest ei makkaks, waid nii palju järele jätkas, kui tarvis arvab, majapidamist forrale seada. Mida täielikuma rammuga üks peremees majatallitusi alustab, seda suuremat fasu leiab ta kohast. — Aga lähme jutu joonele tagasi!”

„Kewade, kus maapiind lume kütkest oli peaõnud, nägi Jüri idemuga, et talve sulad ja lume anged kuusfil pöllule sahju ei olnud teinud. Ehk füt lopsakas sügisene oras farja sõõtmata jääanud, siiski näitas mahla, kuu lõpel, kui mõned soead wiimafagarad ja päikeste terad

pöldu uuest olid elustanud, Jüri rukkiwali palju fenam, kui Sooküla peremeeste pöllumaad. Ommetegi oli ühesugune Jumala ilm mõlemaid audunud. „Kartuhwli Jütil on enam õnne kui mõistust!” rääkis fularahwas isekesk. „Muld mušlaprūgiga segatud teeb tema pöllul sedasama kui meie sõnnik, ja sõõtmata jääanud oras on kewade meie oraklest ülem.” — Warem kui teised fulamehed oli Jüri kewade sahad jälle pöllule wiinud, kui maapinna nii faugest taheda leidis, et künd võimasil oli. „Sest warastest künnist ei saa sa midagi fasu;” ütlesid Sooküla mehed — „enne kui fordamiise ja see mendamise aeg kätte jõuab, kaswab warane künd jälle farjamaaks.” — „Mis ma fest hoolin,” kostis Jüri, kõige alwemal forral vōin ma kolmorda enne seemendamist kunda, mis ka pöllule sahju ei teeks. Saab muld kewade aegsaste üleskergitud, siis on maal aega päikese paistel aududa ja mõnda wäijaautada, mis iljemine seemne idud fiduriks teeb. Ja pealegi, kui esimeje künni järel äästamisel juurikad teraselt pöllult ärakorjatafse ja hunnikusse kokupannafse, siis vōib wähem kui laps äramõista, et seal wähem umbrohi kaswab, kui neis pöldubed, kus seda piisufest waerwa ete ei vōbetud, waid juurikad fölik maapinda kaswama jääwab. Mida hoeljamalt mieie pöldu harime ja umbrohu junirest vuhas tame, seda rohkem vōime wilja leota. Umbrohi on pöllul oma laps, wilja seeme üks vōeras laps, iga ema pistab rinna lahkomalt oma lapse, kui kaswandiku suhu. Aga sureb oma laps noorelt ja vähendab rind piimaga vasefile, siis on imaja üks fölik, oly õma ehet vōberas. Kui